

Sygn.akt III AUa 1172/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2013r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Barbara Orehwa-Zawadzka (spr.)

Sędziowie: SA Bożena Szponar - Jarocka

SO del. Bohdan Bieniek

Protokolant: Barbara Chilimoniuk

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2013 r. w Białymstoku

sprawy z wniosku J. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do dodatku pielęgnacyjnego

na skutek apelacji wnioskodawcy J. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 8 października 2012 r. sygn. akt IV U 1013/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1172/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 29 lutego 2012 roku, wydaną na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.), odmówił J. W. prawa do dodatku pielęgnacyjnego. Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 19 stycznia 2012 roku oraz komisja lekarska ZUS orzeczeniem 23 lutego 2012 roku stwierdzili, że nie jest on niezdolny do samodzielnej egzystencji.

J. W. odwołał się od powyższej decyzji domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do dochodzonego świadczenia.

Sąd Okręgowy w Olsztynie, po rozpoznaniu powyższego odwołania, wyrokiem z dnia 8 października 2012 roku oddalił odwołanie. Sąd Okręgowy w celu ustalenia, czy odwołujący jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji, przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu chorób płuc, kardiologii oraz urologii. Biegli lekarze sądowi z zakresu kardiologii oraz urologii po zapoznaniu się z aktami sprawy, dokumentacją lekarską oraz po zbadaniu J. W. rozpoznali u niego kamicę nerkową lewostronną bez cech zastoju, wodonercze prawostronne, zapalenie gruczołu krokowego, stan po operacji kamicy moczowodowej prawostronnej, POChP, niewydolność krążenia II/III NYHA, nadciśnienie tętnicze i stabilną chorobę wieńcową II CCS oraz niedoczynność kory nadnerczy podczas leczenia substytucyjnego. Stwierdzili, że odwołujący jest trwale całkowicie niezdolny do pracy, jednakże jest zdolny

do samodzielnej egzystencji. Zdaniem biegłych skarżący może samodzielnie wykonywać podstawowe czynności, jedynie okresowo wymaga wsparcia osób z otoczenia. Biegły lekarz sądowy z zakresu pulmonologii po zapoznaniu się z aktami sprawy oraz dokumentacją lekarską rozpoznał przewlekłą obturacyjną chorobę płuc oraz rozstrzenie oskrzeli. Stwierdził, że występowanie powyższych schorzeń nie czyni odwołującego osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji. Sąd Okręgowy dał wiarę przeprowadzonym w sprawie opiniom biegłych lekarzy sądowych. Ocenił, że są one jasne, logiczne, przekonywujące i wzajemnie ze sobą korespondują. Sąd I instancji podkreślił, iż biegli lekarze sądowi opiniujący w sprawie mieli na uwadze wiek wnioskodawcy, wyniki jego badań, dokumentację medyczną, jak również stan zdrowia stwierdzony na podstawie badań dokonanych przed wydaniem opinii. W ocenie Sądu powyższe opinie nie nasuwają wątpliwości co do swojej wiarygodności. Skoro zatem J. W. nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji, to nie spełnia określonych w art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.) przesłanek do przyznania prawa do dodatku pielęgnacyjnego. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

J. W. zaskarżył powyższy wyrok w całości, podnosząc, że stan jego zdrowia uległ pogorszeniu.

Jak wynikało z treści apelacji, intencją odwołującego była zmiana zaskarżonego wyroku i przyznanie prawa do dochodzonego świadczenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i prawnych oraz przez ich przyzmat dokonał słusznych wywodów w przedmiocie prawa J. W. do dodatku pielęgnacyjnego według przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Jak wynika z treści art. 75 ust. 1 w/w ustawy dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia, z zastrzeżeniem ust. 4.

Osobie uprawnionej do emerytury lub renty przebywającej w zakładzie opiekuńczo-leczniczym lub w zakładzie pielęgnacyjno-opiekuńczym dodatek pielęgnacyjny nie przysługuje, chyba że przebywa poza tą placówką przez okres dłuższy niż 2 tygodnie w miesiącu (art. 75 ust. 4 w/w ustawy).

Kwestią sporną w niniejszej sprawie było to, czy J. W. jest niezdolny do samodzielnej egzystencji.

Z przeprowadzonych przez Sąd Okręgowy dowodów w postaci opinii biegłych lekarzy sądowych (z zakresu kardiologii i urologii oraz pulmonologii) wynika, że rozpoznane u J. W. schorzenia nie czynią go niezdolnym do samodzielnej egzystencji (k. 15-16, 32). Powyższe opinie zostały wydane przez lekarzy o specjalnościach odpowiadających schorzeniom zgłaszanym przez odwołującego. Płynące z nich wnioski są tożsame.

Sąd Apelacyjny przychylił się do stanowiska Sądu I instancji rozpoznającego sprawę co do oceny zdolności J. W. do samodzielnej egzystencji. Opinie zostały sporządzone przez specjalistów, posiadających gruntowną wiedzę z zakresu swoich specjalności oraz długoletnie doświadczenie zawodowe. Podstawą ich wydania były dowody obiektywne, dokumentacja lekarska oraz badanie odwołującego (w odniesieniu do opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu kardiologii i urologii). Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy słusznie ocenił opinie biegłych jako fachowe, spójne, rzetelne oraz należyście uzasadnione.

Ocena niezdolności do pracy z medycznego punktu widzenia wymaga wiadomości specjalnych i Sąd nie może - wbrew opinii biegłego (biegłych) - opierać ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia

24 lutego 2010 roku w sprawie o sygn. akt II UK 191/09, lex numer 590238). Zdaniem Sądu II instancji powyższy pogląd należy w analogiczny sposób odnieść do dokonywania oceny niezdolności do samodzielnej egzystencji. Sąd Okręgowy ustalenia dotyczące kwestii zdolności odwołującego do samodzielnej egzystencji poczynił opierając się na wnioskach wynikających ze sporządzonych w sprawie opinii biegłych lekarzy sądowych, co należy ocenić jako właściwe. Twierdzenie J. W., iż nie jest on zdolny do samodzielnej egzystencji należy uznać za subiektywną ocenę stanu zdrowia.

Końcowo należało odnieść się do dokumentacji medycznej przedłożonej przez odwołującego już po wywiedzeniu apelacji. W niniejszym postępowaniu zadaniem Sądu było dokonanie kontroli prawidłowości zaskarżonej decyzji organu rentowego z dnia 29 lutego 2012 roku, co obligowało do sprawdzenia, czy odwołujący na datę wydania decyzji spełniał warunki do przyznania prawa do dodatku pielęgnacyjnego, a w tym czy był osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji. Przedłożona w toku postępowania przed Sądem II instancji dokumentacja medyczna została wydana znacznie po dacie 29 lutego 2012 roku, zatem nie jest ona przydatna dla dokonania oceny stanu zdrowia na datę wydania zaskarżonej decyzji.

Na marginesie wskazać należało, że jeśli odwołujący uważa, iż stan jego zdrowia uległ obecnie pogorszeniu, to może wystąpić do organu rentowego z nowym wnioskiem o przyznanie dodatku pielęgnacyjnego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

A.K.